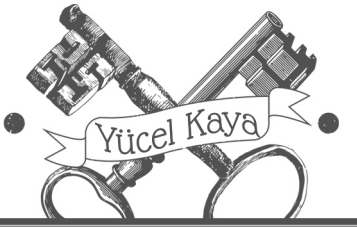

Anadolu'nun Kültür Muhafızları

Ani Harabeleri
Kırk Kapılı Şehir

GENÇ HAYAT

Ani Harabeleri

Sabah İstanbul'a kavun ve karpuz yetiştirmek için bekleyen kamyonlar Edirne sebze ve meyve halinin önünde sıraya girmişti.

Sabaha birkaç saat vardı. Yükleme yapılan alanın etrafı **TAMAMEN KARANLIKTI.** En öndeki kamyon yükünü tamamlayıp halden dışarı çıkarken bir adam karanlığın içinden gelerek gizlice kamyonun kasasına atladı. Kimselere görünmemek için karpuzların içinde pusuya yattı.

Adam çok acıkmıştı. Araba hareket ettikten sonra içerideki kavunlardan birini yere vurarak parçaladı. AVUÇLARIYLA İÇİNİ OYARAK YEMEYE BAŞLADI.

Açlığını ve susuzluğunu giderdikten sonra geriye yaslanarak uykuya daldı. Gözlerini açtığında hava aydınlanmıştı. Onu Edirne'den taşıyan kamyon, İstanbul Bayrampaşa Sebze ve Meyve Hali'ne kadar getirmişti.

Adam kafasını kamyon kasasından dışarıya uzatarak çevreyi kontrol etti. Arabanın hale girerken yavaşlamasını fırsat bilerek kamyondan aşağıya atladı. İleride acıkacağını da düşünerek büyük bir kavunu koltuğunun altına almıştı.

Hâlden çıkarak anayolun kenarından yürümeye başladı. Saatlerce yol alarak Galata Köprüsü'ne oradan da Sirkeci'ye doğru yürüdü.

İstanbul'da tarihi yarımadayı çevreleyen surların MARMARA DENİZİ'NE bakan şeridinde geldiğinde yorgunluktan ölmek üzereydi. Biraz ileride hiç kimsenin bilmediği ama kendisinin çok iyi bildiği bir yer vardı. Oraya doğru yürümeye devam etti.

Yer yer yıkılmış harabenin içine bir adamın bile zorlukla geçebileceği bir kapıdan giriliyordu. İçeri girmedi. Koltuğunun altında taşıdığı kavunu yere bırakarak duvarın dibindeki solmuş çiçeklere baktı.

Burada yaşarken o çiçekleri her gün sulardı. Bu virane yerlerin üzerini kapatan çiçekler boynunu bükmüş çirkinliğini örtemez olmuştu.

Eğilerek çiçeklerden birinin yaprağına elini uzattı. "Benden sonra sana su veren olmamış mı?" diye sordu.

OLMAMIŞTI ELBET. Çiçek cevap veremeyecek bir haldeydi. Sağa sola bakındı. İleride yarısı çürümüş teneke bir kutu vardı. Yanına yaklaştığında içinde biriken yağmur suyunu görünce sevindi.

Boynunu büken çiçeklere birer damla su verdi. Yorgundu. Dün gece sadece bir kaç saat uyuyabilmişti.

Kapıdaki yıkılmış taşların üzerinde uzanarak Marmara denizine doğru hüzünlü gözlerle bakan adam Sülo'dan başkası değildi.

Şimdi ne yapacak ve nereye gidecekti?

Sivri Burun olmadan hayatını devam ettirebilecek miydi? Kendisini bitmiş tükenmiş gibi hissediyordu.

Bir yıl önce bir gün yine buraya uzanmış uyuyakalmıştı. Sivri Burun onu ayağıyla dürterek uyandırmıştı. O anlar gözlerinin önünde canlanıverdi.

Sülo bir şey olmuş gibi aniden yerinden fırlayıp sağa sola bakındı. **"Ne oldu? Polis mi geliyor? Nereye kaçacağız?"** diye sormuştu.

"Bir şey olduğu yok! Ben Kapalı Çarşı'ya gidiyorum. Gelene kadar sen buralarda oyalan." diye cevap vermişti Sivri Burun.

Sülo, "Neden şimdi gidiyorsun ki? Açılınca gidersin." diye cevap vermişti.

"Ne açılınca gideceğim?"

"Kapalı Çarşı! Orayı diyorum kapalı haldeyken içeri giremezsin ki!"

Sivri Burun derin bir **'of'** çekmişti.

"Oranın adı Kapalı Çarşı. Kendisi açık."

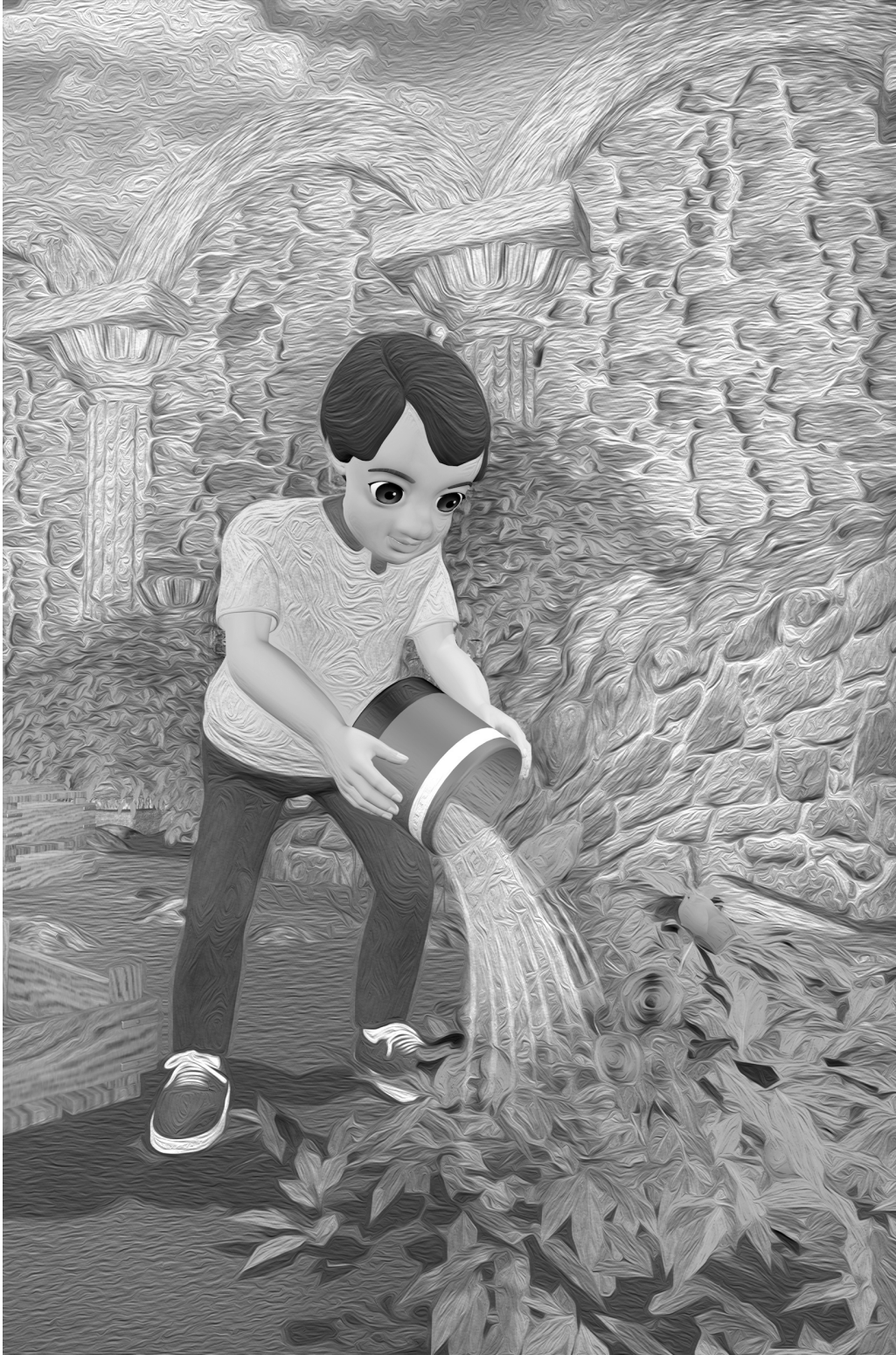

"Madem açık o halde neden kapalı çarşı diyorsun ki?"

"Kapalı ya da açık her neyse oraya gidiyorum."

"Önemli birisiyle iş görüşmesi yapacağım!"

Sülo bu anıları düşündükten sonra uzandığı yerden doğruldu.

"Önemli birisi?" diye mırıldanarak başka bir anıyı düşünmeye başladı.

(Meryem'in Altın Tacı Hikâyesinden)

Sülo'nun başında bir çuval vardı. Profesör ve çocuklar ona bakıyordu.

Sivri Burun'un Meryem Ana'nın altın tacını annesi için değil, kendisi için çalmak istediğini anlayınca:

"Bu kez asla Sivri Burun'a inanmayacağım ve ondan yolumu kesinlikle ayıracağım." demişti.

Profesör de ona özel cep telefonu numarasını vermiş:

"Bu kirli işlerden uzak durduğun sürece ben seninle olacağım. Bir derde düştüğünde beni bu numaradan arayabilirsin." demişti.

Sülo aniden ayağa kalkarak üzerini aramaya başladı. Gömleğinin, pantolonunun ceplerini yokladı. Sonra pantolonunun arka cebine elini uzattı.

Yıpranmış bir kağıt parçası buldu. Bu profesörün ona verdiği özel telefon numarasıydı.

"Benim için hayatımdaki en önemli kişi artık o." diye mırıldandı.

O önemli kişi, "Kirli işlerden uzak durduğun sürece ben seninle olacağım." demişti. SÜLO ŞİMDİ KİRLİ İŞLERDEN UZAKLAŞMIŞTI.

Kâğıdı tekrar düzelterek cebine koydu.

Tam ayağa kalkacaktı ki bir zamanlar ev olarak kullandığı harabeden üç genç dışarı çıktı. Gençlerin kıyafetleri pejmürde bir haldeydi. Ellerindeki bez parçalarını koklayarak Sülo'ya yanaştılar. İçlerinden birisi yarı baygın bir ses tonuyla:

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu. Bir tanesi avucunu ona uzatarak,

"Para var mı?" diye sordu.

Üçüncü kişi hiç bir şey sormadı. Sülo'nun yanına yaklaşarak üzerini aramaya başladı.

SÜLO KORKMUŞTU. Bir zamanlar yaşadığı bu mekânın tinercilerin eline geçtiğini fark edince korkudan ne yapacağını bilemedi.

Kendisini geriye çekerek, "Durun, burası benim evim. Ben burada yaşıyorum!" diye bağırdı.

Tinerciler onun üzerine doğru yürüdüler. Gözleri yarı baygın bir hâldeydiler. İçlerinden bir tanesi **sivri bir metal parçasını** Sülo'ya

doğru uzatınca kaçmaktan başka bir şansı olmadığını anladı.

Önce sağa sola bakındı. Kaçacak bir yer aradı. Burayı tinerci çocuklardan çok daha iyi tanıyordu. İlerideki yarısı yıkılmış kemer kapıya doğru koştu.

Tinercilerin onun arkasından koşacak dermanları yoktu. Kafaları uyuşmuştu. Bu Sülo'nun işine yaradı. Kendisini sahil yoluna atarak otobanın diğer tarafına attı. **Yol ile deniz arasındaki alan park yeriydi.** Bazı aileler piknik yapmak için buraya gelmiş ızgara yapıyor, yiyip içip eğleniyorlardı.

Izgarada pişen et kokusu ona aç olduğunu hatırlattı. Yedek olarak aldığı kavun da harabede kalmıştı. Orada canı her sıkıldığında gittiği bir ağaç vardı. Ağacın gövdesinde Sülo'nun girebileceği büyüklükte bir oyuk bulunuyordu. ORAYA GİRİP BEKLEMEYE BAŞLADI.

İleride bir aile vardı. Yere serdiği kilim üzerine oturmuşlar. Az önce pişirdikleri köfteleri yiyorlardı. Sülo yutkunarak onlara baktı.

Piknik yapan ailenin on iki yaşlarında bir erkek çocuğu vardı. Sülo'nun bakışını fark edip yerinden kalktı ve onun yanına kadar geldi.

"Galiba senin de karnın aç. Al bunu yiyebilirsin." dedi.

Sülo ekmek içi köfteyi görünce ağzının suyu aktı. İncelik yapıp almamayı düşündü ama o kadar açtı ki sonunda dayanamadı. Ekmeği alır almaz yemeye başladı.

O SIRADA çocuğun babası cep telefonu ile biriyle konuşuyor bir yandan da oğlunun ekmek içi köfte yediği adama bakıyordu.

Sülo, içi köfte dolu ekmeği afiyetle yedikten sonra eliyle ağzını silip telefonla konuşan adama doğru baktı.

* * *

Rasim ile Kürşat Selimiye Camiisinin minaresinde polislere yakalanırken **Sivri Burun kaçarak İstanbul'a gelmişti.**

Semih Bey'in odasında başını yere eğmiş bir halde oturuyordu. Anlattıkları, karşısındaki kişinin hoşuna gitmemiş ve azarlanmıştı.

Semih Bey,

"Demek hapishanede Rasim isminde bir dolandırıcının sözlerine inanarak Selimiye Camisini soymaya gittiniz ve yapacağınız soygunu da benden gizlediniz öyle mi?" diye sordu.

Sivri Burun ne cevap vereceğini şaşırdı.

"Büyük bir yanlışlık yaptık efendim. Sana söylemeliydik. Bir daha böyle bir şey asla olmayacağından emin olabilirsiniz." dedi.

Başı hala öne eğikti. Semih Bey'in affedeceğini umarak umutla beklemeye başladı. Aslında Semih Bey'i kafasına takmıyordu. O kendi alanında en büyük olmayı ve Semih Bey gibileri bile emrinde çalıştırmak istiyordu.

Ne var ki hayallerine kavuşması için paraya ihtiyacı vardı. **PARA DA SEMİH BEY'DEYDİ.** O yüzden büyük bir hazine bulup paraya kavuşana kadar bu adamı patronu olarak görmeliydi.

Semih Bey,

"Bizim camiada yaptığın hata **ASLA AFFEDİLMEZ** ve anında cezalandırır. Bunu biliyorsun." dedi.

Sivri Burun,

"Ben cezalandırılmayacak kadar çok şey biliyorum. Beni cezalandırırsan bu bilgiden mahrum kalırsın. Eline de hiçbir şey geçmez." diye cevap verdi.

Semih Bey önce kapının iki yanında avcı köpeği gibi sahibinden emir almayı bekleyen iki korumasına baktı. Sonra bakışlarını Sivri Burun'a çevirdi.

"Benim bilmediğim ve seni cezadan kurtaracak bu bilgi ne?" diye sordu.

Sivri Burun o zaman yere eğik başını yukarı kaldırarak tebessüm etti.

"Bu bilgi çok pahalı." dedi.

* * *

Sümeyra'nın annesi Leyla Hanım'ın bahçedeki çiçeklerle başı belaya girmişti. Profesör, Murat Bey ve Sümeyra balkonda kahvaltısını yaparken o **krizantem çiçeklerini budamakla meşguldü**.

Profesör:

"Kızım gelsene. Kahvaltıyı birlikte yapalım." diye çağırınca,

“Baba bu krizantem çiçekleriyle baş edemiyorum. Orman gibi her yanı kapladılar.” dedi.

Sümeyra,

“Anne onlar Kasımpatı değil miydi?” diye sorunca budama makasını bırakarak eldivenlerini çıkartıp verandaya geldi.

“Krizantem çiçeğinin bir adı da Kasımpatıdır. Eğer bana da bir bardak çay koyarsan sana bu çiçeğin ne anlama geldiğini söylerim.” dedi.

Sümeyra ayağa kalkarak,

“Hemen getiriyorum anne!” diyerek mutfağa gidip demliği getirdi. Annesinin yanı sıra babasının ve dedesinin çaylarını da tazeledikten sonra yerine oturdu.

“Hadi anne. Seni dinliyoruz.” dedi.

Leyla Hanım çayından bir yudum aldıktan sonra,